

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **JUDr. P. M.,** proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu,** se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2003, č. j. FŘ 1232/11/03, o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2004, č. j. 11 Ca 214/2003 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Městský soud v Praze zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2003, č. j. FŘ 1232/11/03, kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti platebnímu výměru č. 1020017644 na daňové penále na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2001 ve výši 2061 Kč vydanému Finančním úřadem pro Prahu 9 dne 18. 11. 2002 pod č. j. 250319/02/009913/5950 tak, že odvolání zamítl. Městský soud v Praze (dále městský soud) vycházel z toho, že při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí je rozhodující posouzení, zda platba žalobce ze dne 29. 3. 2001 ve výši 120 500 Kč byla zálohou na daň roku 2000, zálohou na daň roku 2001 nebo přeplatkem zaplaceným bez bližšího určení. Pro posouzení této platby považoval za rozhodující skutečnost, že povinnost platit čtvrtletní zálohy na daň z příjmu fyzických osob

vznikla žalobci v roce 2000 na základě jím podaného daňového přiznání za zdaňovací období roku 1999. Platbu ze dne 29. 3. 2001 je proto třeba ve shodě se žalovaným považovat za poslední zálohovou platbu na daňovou povinnost za zdaňovací období roku 2000 bez ohledu na to, že byla předepsána, zúčtována a zohledněna v roce 2001. Na tuto žalobcovu povinnost se novela zákona nevztahuje (ustanovení čl. II bod 1 zák. č. 492/2000 Sb.). Z toho vyplývá, že žalobci na daňovém účtu v souvislosti s touto platbou přeplatek nevznikl. Námitku žalobce týkající se čl. II bod 13 zák. č. 492/2000 Sb. neshledal důvodnou. Toto ustanovení řeší odklad účinnosti ust. § 38a odst. 2 až 6 zák. č. 586/1992 Sb. ne však odst. 1 téhož ustanovení. Uvedené ustanovení se týká zálohového období, které v případě žalobce počínalo běžet dnem 3. 4. 2001, ne zdaňovacího období. Není tudíž správné jeho tvrzení, že nebyl povinen v období od ledna do podání daňového přiznání za rok 2000, tedy do 2. 4. 2001 platit zálohu na daň z příjmů fyzických osob, neboť chybí hmotněprávní úprava takové povinnosti. Podle názoru soudu žalobci již podáním daňového přiznání za rok 1999 tato povinnost vznikla a jde nepochybně o daňovou povinnost za léta 1993 až 2000, pro niž platí dosavadní právní úprava ust. § 38a odst. 1 zák. č. 586/1992 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2000. Podle přechodných ustanovení zák. č. 492/2000 Sb. ust. čl. I se použijí poprvé pro zdaňovací období roku 2001 (s výjimkami v ustanovení citovanými), tedy včetně ust. § 38a odst. 1 zák. č. 586/1992 Sb. a konkrétně ustanovení novelizovaného § 38a odst. 2 až 6 téhož zákona lze použít poprvé pro zálohové období, které začíná po lhůtě pro podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2000, v případě žalobce tedy pro zálohové období počínaje dnem 3. 4. 2001. Od právního závěru, že žalobce byl povinen platit čtvrtletní zálohu na daň z příjmů splatnou k 2. 4. 2001 ve výši 120 500 Kč se odvíjí i povinnost žalobce platit penále za to, že jakákoliv v pozdější době splatná částka daně nebyla uhrazena nejpozději v den její splatnosti. Protože žalobce v podané žalobě nevznesl žádné konkrétní námitky proti postupu žalovaného, jenž určil výši penále v žalobou napadeném rozhodnutí, soud z důvodu vázanosti mezemi žalobních bodů podle ust. § 75 odst. 2 věta prvá s. ř. s. již se dalším postupem žalovaného správního orgánu nezabýval. Z důvodu svého právního názoru pak dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná a zamítl ji.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal kasační stížnost žalobce – nyní stěžovatel (§ 105 odst. 1 s. ř. s.) a uplatnil v ní důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/2002 Sb. – s. ř. s., tj. z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právních otázek Městským soudem v Praze v předcházejícím řízení. Nesouhlasí s Městským soudem v Praze v tom, že platbu ze dne 29. 3. 2001 ve výši 120 500 Kč je třeba považovat za poslední zálohovou platbu na daňovou povinnost za zdaňovací období roku 2000 bez ohledu na to, že byla předepsána, zúčtována a zohledněna v roce 2001. Tento názor je v příkrém rozporu se zněním § 38a zák. č. 586/1992 Sb. Podle citovaného ustanovení odst. 1 se zálohy zaplacené v průběhu zdaňovacího období započítávají na daňovou povinnost toho zdaňovacího období, ve kterém byly zaplaceny. V daném případě byla částka zaplacená 29. 3. 2001 správcem daně považovaná za zálohu na daňovou povinnost roku 2001 a jako taková byla zúčtována v daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2001, tedy až v roce 2001. Podle stěžovatele však tato platba není, ani nemůže být chápána jako poslední záloha na daňovou povinnost roku 2000. V tomto konkrétním případě bylo zálohové období od 1. 4. 2000 do 2. 4. 2001. V tomto období se výše a periodicita záloh stanovila podle poslední známé daňové povinnosti, tj. podle daňové povinnosti roku 1999. Jde o zálohy ve výši 120 500 Kč, které se podle znění zákona o daních z příjmů do 31. 12. 2000 platily 30. 6. 2000, 30. 9. 2000 a 15. 12. 2000. Pokud by platilo pro zdaňovací období roku 2001 nadále znění tohoto zákona platné do 31. 12. 2000, platila by se ke dni 2. 4. 2001 ještě záloha ve výši 120 500 Kč. Zdaňovací období je definováno v § 5 odst. 1 zákona o daních z příjmů, kde u fyzických osob je stanoveno na kalendářní rok. Pro zápočet záloh k daňové povinnosti

za příslušný rok se vychází z § 38a odst. 1 uvedeného zákona předposlední věta. Toto ustanovení říká, že po skončení zdaňovacího období, za něž je podáváno daňové přiznání, se zaplacené zálohy na daň, splatné v jeho průběhu započítávají na úhradu skutečné výše daně. V konkrétním zdaňovacím období roku 2000 byly zaplaceny 4 zálohy ze dvou zálohových období – 31. 3. 2000 70 400 Kč (zálohové období od 1. 4. 1999 do 31. 3. 2000 – daň stanovena podle poslední známé povinnosti roku 1998) a dále 3x částka 120 500 Kč v termínech výše uvedených. Tyto zálohy byly započteny na daňovou povinnost roku 2000 v daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2000 podávaném k 2. 4. 2001. Stejně bylo postupováno i v roce 2001, kdy záloha zaplacená k 2. 4. 2001 (pokud by měla být placena) je vypočtena podle daňové povinnosti roku 1999, ale vyúčtována je až s daňovou povinností stanovenou za zdaňovací období roku 2001 v roce 2002. Další zálohy k 15. 6. 2001 případně k 15. 9. 2001 a k 15. 12. 2001 se již platily podle poslední známé daňové povinnosti zdaňovacího období roku 2000 (tedy podle daňového přiznání podávaného k 2. 4. 2001). Zálohové období je období, v němž se platí stejná výše zálohy na daň z příjmů podle poslední známé daňové povinnosti. Stěžovatel upozornil na znění § 67 odst. 1 zák. č. 337/1992 Sb., na znění § 57 odst. 2 téhož zákona a dospěl k závěru, že musí nastat všechny skutečnosti zakládající daňovou povinnost, tj. musí poslední daňová povinnost dosáhnout zákonem stanovené výše a zejména musí nastat datum splatnosti této zálohy. Z tohoto dovodil, že vznik daňové povinnosti zaplatit zálohu může nastat teprve okamžikem splatnosti této zálohy. Jde o to, že záloha je povinná platba na daň, která ještě není známa za příslušné zdaňovací období. Ust. § 38a odst. 2 až 6 zákona č. 586/1992 Sb. je ustanovením veskrze hmotněprávním. Z této skutečnosti je třeba dovodit, že výše daňové zálohy bude vždy stanovena podle předpisu platného v době povinnosti platit předmětnou zálohu. Vzhledem k tomu, že zák. č. 492/2000 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 1. 2001 a přechodné ustanovení čl. II bod 13 pozastavuje platnost výše uvedených ustanovení § 38a odst. 2 až 6 od 1. 1. 2001 až do začátku zálohového období začínajícího po lhůtě pro podání daňového přiznání za rok 2000, platí v daném případě odst. 2 až 6 od 3. 4. 2001. Jiné hmotněprávní ustanovení, které by ke dni 2. 4. 2001 stanovovalo výši zálohy na daň z příjmů za zdaňovací období roku 2001 vzhledem k účinnosti zákona č. 492/2000 Sb. od 1. 1. 2001 v zákoně č. 586/1992 Sb., ani v jiném zákoně uvedeno není. Tento výklad zákona podporuje i vlastní přechodné ustanovení čl. II bod 13 zák. č. 492/2000 Sb. Je nepochybné, že pokud by platil výklad žalovaného, pak by toto ustanovení zákona bylo nadbytečné, protože by pak až do termínu pro podání daňového přiznání za rok 2000 k 2. 4. 2001 platila výše daňové zálohy podle přechodného ustanovení čl. I bod 1 zák. č. 492/2000 Sb. Zákonodárce tuto skutečnost do zákona nevtělil a přechodná ustanovení jak v bodě 1, tak v bodě 13 neobsahují žádnou formulaci o tom, že by se výše zálohy v roce 2001 (tedy daňové povinnosti roku 2001) stanovila do termínu podání daňového přiznání za rok 2000 podle předpisů platných do 31. 12. 2000. Rozsudek Městského soudu v Praze je tedy v rozporu se všemi výše uvedenými ustanoveními zákona o daních z příjmů, daňového řádu, včetně § 63 odst. 1 daňového řádu. Navrhl proto, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc byla vrácena uvedenému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil písemně dne 23. 6. 2004 a navrhl její zamítnutí jako nedůvodné. Ve vyjádření velmi obsáhle uvádí skutkové a právní okolnosti, které ho vedly k vydání přezkoumávaného rozhodnutí, dovodil, že v průběhu celého zdaňovacího období roku 2001 byl stěžovatel povinen zálohy na daň platit a není tudíž pravdou, že by ust. § 38a zákona o daních z příjmů nebyla v době od 1. 1. 2001 do termínu pro podání daňového přiznání za zdaňovací období 2000 účinná. V čl. II přechodných ustanovení v odst. 13 zák. č. 492/2000 Sb. je řečeno, že ustanovení čl. I bodu 220 (§ 38a odst. 2 až 6) se použije poprvé pro zálohové období začínající po lhůtě pro podání

daňového přiznání za zdaňovací období roku 2000. To znamená, že § 38a odst. 1 zákona o daních z příjmů, ve kterém je uzákoněno, že zálohy na daň z příjmů se platí v průběhu zálohového období a zálohové období je období od prvního dne následujícího po uplynutí posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání za minulé zdaňovací období do posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání v následujícím zdaňovacím období, byl v platnosti před zmiňovanou novelou zákona o daních z příjmů i nadále, tj. i v období od 1. 1. 2001 do 31. 3. 2001. Po podání daňového přiznání za rok 2000 se poprvé použijí změny § 38a odst. 2 až 6 zákona o daních z příjmů. V ust. § 67 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je zároveň dáno, že záloha je povinná platba na daň, kterou je povinen daňový poplatník platit v průběhu zdaňovacího období, jestliže skutečná výše daně za toto období není ještě známa. Stěžovateli vznikla z daňové povinnosti roku 1999 povinnost platby čtvrtletních záloh, která trvala po celou dobu zálohového období až do doby, než byla známa daňová povinnost za zdaňovací období roku 2000. To znamená, že délka zálohového období závisí na lhůtách pro podání daňového přiznání. Zálohové období vymezuje časový úsek, ve kterém dochází k platbě záloh na daň vypočtených z poslední známé daňové povinnosti. Zálohové období není totožné se zdaňovacím obdobím. Během zálohového období může naopak dojít k platbám záloh, které se pak započítávají na úhradu daňové povinnosti i dvou zdaňovacích období. Tvrzení stěžovatele, že v období od 1. 1. 2001 do 3. 4. 2001 neexistuje žádné ustanovení, které by upravovalo povinnost platby záloh pro daňové poplatníky se tudíž nezakládá na pravdě. Povinnost platby čtvrtletní zálohy se splatností ke dni 2. 4. 2001 je daňovou povinností vyplývající ze zdaňovacího období 1999, která byla známa v průběhu roku 2000 a její výše tudíž zahájila počátek vzniku zálohového období, které končí podáním daňového přiznání za zdaňovací období 2000. Záloha se splatností v roce 2001 je daňovou povinností, která vyplývá z období uvedeném v čl. II přechodných ustanovení v odst. 1, tj. z let 1993 až 2000, pro které platí dosavadní právní předpisy.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích stěžovatelem uplatněných námitek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost se opírá o důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je stížnostním důvodem nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Namítá-li stěžovatel nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, pak Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením právní otázky může být omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy jde tehdy, pokud soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právního předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil se nesprávnosti při výkladu.

Tvrzenou nezákonnost spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení právní otázky spočívající v závěru, že jím zaplacená platba správci daně ve výši 120 500 Kč dne 29. 3. 2001 je povinnou zálohou na daň zúčtovanou na skutečnou daň za zdaňovací období roku 2001. Sám má totiž zato, že v období od 1. 1. 2001 do 2. 4. 2001 nebyl účinný žádný právní předpis, který by mu ukládal povinnost v tomto období platit povinnou zálohu na daň.

Záloha je povinná platba na daň, kterou je povinen daňový poplatník platit v průběhu zdaňovacího období, jestliže skutečná výše daně za toto období není ještě známa. Poplatník platí stanovené zálohy na daň v případech určených tímto nebo zvláštním zákonem ve lhůtách a ve výši tam stanovených, nebo na základě rozhodnutí správce daně (§ 67 odst. 1, 2 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků). Stěžovatel byl v roce 1999, 2000, 2001 poplatníkem daně z příjmů fyzických osob a vztahoval se na něj zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Tento zákon v § 5 stanoví, že pro účely daně z příjmů fyzických osob se považuje kalendářní rok za zdaňovací období. Zálohy na daň upravuje ust. § 38a cit. zákona, které ovšem do 31. 12. 2000 mělo jiné znění než od 1. 1. 2001, kdy nabyl účinnosti zákon č. 392/2000 Sb. (čl. XVII cit. zákona).

Ustanovení § 38a zák. č. 586/1992 Sb. do 31. 12. 2000 mělo toto znění:

(1) Zálohy na daň z příjmů se platí v průběhu zálohového období. Zálohové období je období od prvního dne následujícího po uplynutí posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání za minulé zdaňovací období do posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání v následujícím daňovém období. Při výpočtu výše a periodicity záloh se vychází z posledně známé daňové povinnosti. Za poslední známou daňovou povinnost se pro výpočet periodicity a výše záloh v zálohovém období považuje rovněž částka, kterou si poplatník sám vypočetl a uvedl v daňovém (dodatečném) přiznání za období bezprostředně předcházející zdaňovacímu období, s platností od následujícího dne po termínu pro podání daňového (dodatečného) přiznání, a bylo-li daňové (dodatečné) přiznání podáno opožděně, splatností od následujícího dne po dni jeho podání, do účinnosti další změny poslední známé daňové povinnosti podle tohoto ustanovení nebo zvláštního předpisu. Po skončení zdaňovacího období se zálohy na daň zaplacené v jeho průběhu započítávají na úhradu skutečné výše daně. Do poslední známé daňové povinnosti se nezahrnuje částka daně sražená z úrokových příjmů uvedených v § 36 odst. 6 písm. a), uvedená v daňovém přiznání podávaném podle zvláštního právního předpisu a započtená na celkovou daňovou povinnost.

(4) Poplatníci, jejichž poslední známá daňová povinnost přesáhla 100 000 Kč, avšak nepřesáhla 10 000 000 Kč, platí čtvrtletní zálohy na daň na běžné zdaňovací období, a to ve výši jedné čtvrtiny poslední známé daňové povinnosti. Čtvrtletní zálohy jsou splatné do konce každého kalendářního čtvrtletí. Záloha na poslední kalendářní čtvrtletí je však splatná do 15. prosince.

Ustanovení § 38a zák. č. 586/1992 Sb. od 1. 1. 2001 má toto znění:

(1) Zálohy na daň z příjmů se platí v průběhu zálohového období. Zálohové období je období od prvního dne následujícího po uplynutí posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání za minulé zdaňovací období do posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání v následujícím zdaňovacím období. Při stanovení výše a periodicity záloh se vychází z posledně známé daňové povinnosti. Při stanovení výše a periodicity záloh se vychází z posledně známé daňové povinnosti. Za poslední známou daňovou povinnost se pro stanovení periodicity a výše záloh v zálohovém období považuje rovněž částka, kterou si poplatník sám vypočetl a uvedl v daňovém (dodatečném) přiznání za období bezprostředně předcházející zdaňovacímu období, s platností od následujícího dne po termínu pro podání daňového (dodatečného) přiznání, a bylo-li daňové (dodatečné) přiznání podáno opožděně, s platností od následujícího dne po dni jeho podání, do účinnosti další změny poslední známé daňové povinnosti podle tohoto ustanovení nebo zvláštního právního předpisu. ... Po skončení zdaňovacího období nebo období, za něž je podáváno daňové

přiznání, se zaplacené zálohy na daň, splatné v jeho průběhu, započítávají na úhradu skutečné výše daně. Ze záloh, u nichž došlo k prodlení s placením, se na úhradu skutečné výše daně započítají pouze zálohy zaplacené do lhůty pro podání daňového přiznání. ...

(4) Poplatníci, jejichž poslední známá daňová povinnost přesáhla 100 000 Kč, platí zálohy na daň na zdaňovací období, a to ve výši jedné čtvrtiny poslední známé daňové povinnosti. První záloha je splatná do 15. dne třetího měsíce zdaňovacího období, druhá záloha je splatná do 15. dne šestého měsíce zdaňovacího období, třetí záloha je splatná do 15. dne devátého měsíce zdaňovacího období a čtvrtá záloha je splatná do 15. dne dvanáctého měsíce zdaňovacího období.

Podle čl. II zák. č. 492/2000 Sb. – přechodná ustanovení bodu 1. pro daňové povinnosti za léta 1993 až 2000 platí dosavadní právní předpisy. Ustanovení čl. I tohoto zákona se použijí poprvé pro zdaňovací období roku 2001, vyjma případů uvedených v tomto ustanovení a bodů, které však se neuplatňují v daném případě. Podle stejného čl. II bodu 13 ustanovení čl. I bodu 220 (§ 38a odst. 2 až 6) se použije poprvé pro zálohové období začínající po lhůtě pro podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2000.

Protože v daném případě jde o daňovou povinnost za léta 1993 až 2000, konkrétně rok 2000, platí pro tuto daňovou povinnost dosavadní právní předpisy, to znamená ust. § 38a zák. č. 586/1992 Sb. v jeho znění do 31. 12. 2000. To znamená, že pro stěžovatele a jeho plnění daňové povinnosti za léta 1993 až 2000 v konkrétním případě daňové povinnosti za rok 2000 platí, že musel platit i zálohy na daň ve smyslu již výše citovaného ust. § 67 odst. 1, 2 zák. č. 337/1992 Sb. ve výši a lhůtách stanovených v § 38a zák. č. 586/1992 Sb. v jeho znění do 31. 12. 2000. Stěžovatel tak byl povinen platit zálohy čtvrtletní ve výši jedné čtvrtiny posledně známé daňové povinnosti, přičemž čtvrtletní zálohy byly splatné do konce každého kalendářního čtvrtletí, záloha na poslední kalendářní čtvrtletí byla splatná do 15. prosince. Zálohy na daňovou povinnost roku 2000 byl tak povinen platit do 30. 6. 2000, 30. 9. 2000, 15. 12. 2000 a 31. 3. 2001. Platbu 120 500 Kč, kterou poukázal správci daně 29. 3. 2001 tak správce daně správně zaúčtoval jako zálohu na daň, vyplývající z daňové povinnosti stěžovatele za rok 2000, avšak nemohl jí započítat na úhradu skutečné výše daně za rok a zdaňovací období roku 2000, neboť tomu bránilo ust. § 38a odst. 1 zák. č. 586/1992 Sb. v jeho znění do 31. 12. 2000, podle něhož po skončení zdaňovacího období se zálohy na daň zaplacené v jeho průběhu započítávají na úhradu skutečné výše daně. Protože tato záloha na daň byla zaplacena po skončení zdaňovacího období – kalendářního roku 2000, avšak v průběhu zálohového období stanoveného citovaným ustanovením, kterým je období od prvního dne následujícího po uplynutí posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání za minulé zdaňovací období do posledního dne lhůty pro podání daňového přiznání v následujícím zdaňovacím období, mohla být zúčtována na úhradu skutečné výše daně až zdaňovacího období kalendářního roku 2001. Tvrzení stěžovatele, že v období od 1. 1. 2001 do 2. 4. 2001 nebyla účinná žádná právní úprava, která by mu ukládala povinnost platit zálohy, neodpovídá tedy výše citované úpravě zejména čl. II zák. č. 492/2000 Sb. bodu I. Tento právní závěr je rozhodující pro posouzení této konkrétní věci, to je vyměření daňového penále na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2001.

Nejvyšší správní soud souhlasí s posouzením právní otázky učiněným žalovaným i Městským soudem v Praze. Kasační stížnost stěžovatele shledal nedůvodnou, a proto ji postupem podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel v řízení před Nejvyšším správním soudem o jeho kasační stížnosti neměl úspěch a nemá proto nárok na náhradu nákladů tohoto stádia řízení (§ 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.). V tomto řízení měl úspěch žalovaný, který však náhradu nákladů tohoto řízení jednak nežádal a jednak mu podle obsahu spisu prokazatelné náklady ani nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu